

DOMIŠLJIJA (DALEČ V XX. STOLETJU N. E.)

Milivoj Slaviček

V potu svojega obraza z boka se na bok obračam
na hrbet zavaljen: o tem so govorili vrači in ustanovitelji religij
da je to kazen in usoda, so oznanjali. Pisali filozofi so o tem in psihologi
opazovali položaj, a nihče ni predlagal, naj bi vstal ali vsaj bolj legel
Niso pozabili, da sem človek, vsak na svoj način so to poudarjali
(po malem bojzljivo in s pomisleki)
a malokdo od njih mi je bil všeč
Vmešali so se, zdavnaj že, državniki in reformatorji, o, in vojskovodje
seveda, in trgovci
stvar se je vse bolj zapletala
prišli so še revolucionarji, da povedali bi svoje
A jaz sem ležal, stegovaje roke, da bi dosegel, sem si prizadeval,
da bi zrušil
govoril pesmi sem (in psovke), videl mehke in visoke sem zastave
in to še zdaj počnem in to še zdaj počnem, nemočen, še celo pozabljam
(v potu svojega obraza, ko obračam z boka se na bok)
a star sem že precej in čudežno sem velik
igra pa še vedno traja (zgodovina pa in dnevi okrašeni so
s kričečim perjem).
Po meni padajo, pri tem, vijaki in cele plošče neprekinjenih napredkov
Bil bi že čas, da tudi moja strpnost bi slavili

TELO ŽENE

Zvonimir Golob

*Cuerpo de mujer, blancas colinas
musculos blancos...*

Pablo Neruda

Telo žene, skrit neznani čudež v tebi,
je kje od moje večja nežnost
ko v svetlobe svoje senci ljubka spiš?

Ko se kot v ponikalnico potapljam vate
imena rož ponavljam, da bi te pojasnil:
petunia, azalea, robinia, hispida.

Ti se igraš med spanjem, reka, ki potapljam vanjo
svoje roke, žalostna in večna
s svojim prodcem iz biserovine in sežganega mahu.